

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 15C/180/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214221253
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Evinová
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2022:2214221253.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda sudkyňou JUDr. Lenkou Evinovou v sporovej veci žalobcu: Š. A. N. U., S. O. X, U., Z.: XX XXX XXX, zastúpeného: GARAJ & Partners s.r.o., so sídlom Jozefská 3, Bratislava, IČO: 35 951 125, proti žalovaným: v 1. rade: X. R., Q.. X. H. XXXX, W. U. Č. R. Č.. XXX, F. R. a v 2. rade: F. R., Q.. XX. A. XXXX, W. U. T. X. XXX, zastúpenej advokátkou: JUDr. Albína Vágóová, so sídlom Ružová 265, Dunajská Streda, o zaplatenie XX.XXX,XX eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný v 1. rade a žalovaná v 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne zmluvný úrok vo výške X,X% ročne zo sumy XX.XXX,XX eur od 26.02.2015 až do zaplatenia, najviac však do sumy 4.656,05 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 20.11.2014 sa žalobca (pôvodne) domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by boli žalovaní zaviazaní k zaplateniu sumy 1.183,55 eur s príslušenstvom a k náhrade trov konania. V žalobe žalobca tvrdil, že ako štátny účelový fond je právnickou osobou zriadenou osobitným zákonom a je finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu nástrojov finančného inžinierstva podľa osobitného predpisu. Ďalej tvrdil, že žalobca uzavrel so žalovanými Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru č. XXX/XXXX/XXXX, na základe ktorej bola žalovaným poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 19.916,35 eur s dobou splatnosti 30 rokov. Poskytnutý úver mali žalovaní splatiť pri základnej úrokovej sadzbe vo výške 3,6% formou mesačných splátok vo výške 90,55 eura. Podľa zmluvy boli žalovaní povinní dlh, ktorý sa skladá z úveru a z úroku, splácať pravidelnými mesačnými splátkami tak, že platba bude vykonaná vždy do 15. kalendárneho dňa mesiaca počas celej lehoty splatnosti úveru. Žalovaní boli však v omeškaní so zaplatením mesačných splátok poskytnutého úveru, preto žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovaných na úhradu zameškaných splátok, na čo však žalovaní nereagovali, preto sa žalobca obrátil na súd. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaní sa k 05.11.2014 dostali do omeškania s úhradou 14 splátok, čo činí pôvodne zažalovanú sumu 1.183,55 eura a k tomu požadoval žalobca aj zákonný úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne z tejto sumy od 06.11.2014 až do zaplatenia. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca k žalobe pripojil zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru, výzvu na úhradu dlžnej sumy.

2. Podaním doručeným súdu dňa 10.04.2015 žalobca zmenil, resp. rozšíril pôvodne podanú žalobu, čo zdôvodnil tým, že z dôvodu neplnenia si zmluvných povinností zo strany žalovaných došlo zo strany žalobcu k odstúpeniu od predmetnej zmluvy a to listom z 22.12.2014 v súlade s ust. čl. VIII. bod 8.4

zmluvy, čím sa stal celý dlh žalovaných splatným. Vzhľadom k odstúpeniu od zmluvy tak nárok žalobcu pozostával z istiny vo výške 14.902,75 eur, zmluvného úroku vo výške 721,42 eur, úroku z omeškania vo výške 69,98 eur a zmluvnej pokuty vo výške 1.562,42 eur (rozšírený návrh) a súčasne z úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.183,55 eur od 06.11.2014 do 01.04.2015, t.j. v sume 38,11 eur a zo sumy 14.902,75 eur od 02.04.2015 do zaplataenia ako aj trov konania. K podaniu žalobca priložil na preukázanie svojich tvrdení list z 22.12.2014 adresovaný žalovaným, ktorým žalobca odstúpil od zmluvy o poskytnutí podpory pre porušenie povinností žalovaných splácať poskytnutý úver pravidelnými mesačnými splátkami (omeškanie s 15 splátkami). Súčasne im vyčísliť z čoho aktuálne (t.j. ku dňu odstúpenia od zmluvy) pozostáva dlžná suma.

3. Písomným podaním doručeným súdu dňa 16.01.2017 žalobca opätovne zmenil, resp. rozšíril pôvodne podanú žalobu, rozšírenú podaním z 10.04.2015. Žalobca tak v konečnom znení žaloby žiadal žalovaných zaviazat' k zaplataeniu súm uvedených vo výroku uznesenia zo dňa 20.10.2017 č.k. 15C/180/2016-222, ktorým bola táto ostatná zmena žaloby právoplatne pripustená v nasledovne:

„Žalovaný I. a žalovaný II. sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 14.902,75 eur so zmluvným úrokom vo výške 721,42 eur, so zmluvným úrokom vo výške 3,6 % ročne od 26.02.2015 zo sumy 14.902,75 eur do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 69,98 eur, s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 06.11.2014 zo sumy 1.183,55 eur do 25.02.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 26.02.2015 zo sumy 14.902,75 eur do zaplataenia, s nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 465,45 eur a so zmluvnou pokutou vo výške 1.562,42 eur, a to všetko do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu (tam špecifikovaný). Žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 2.025,77 eur vrátane DPH, a to všetko do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu (tam špecifikovaný).“

K zmene oproti rozšíreniu žaloby z 10.04.2015 (porovnaj ods. 2. odôvodnenia tohto rozsudku) došlo v častiach, ktoré sú podčiarknuté, s tým, že žalobca žiadal úroky z omeškania z nesplatennej istiny vo výške 14.902,75 eur od 26.02.2015, čo je dátumom prevzatia odstúpenia plus 30 dní, taktiež žiadal od tohto dátumu až do zaplataenia priznat' aj zmluvné úroky 3,6 % ročne z uvedenej sumy zosplatennej dlžnej istiny a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 465,45 eur (2 úkony právnej služby pred podaním žaloby - výzva na úhradu a odstúpenie od zmluvy o úvere, obidva z roku 2014).

4. Tunajší súd vo veci rozhodol dňa 13.02.2018 rozsudkom č.k. 15C/180/2016-280 (v poradí prvým), ktorým vo výroku I. zrušil platobný rozkaz tun. súdu zo dňa 21.01.2016 č.k. 10Ro/472/2014-32 v celom rozsahu, výrokom II. žalovaným v 1. a v 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne istinu vo výške 14.902,75 eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 721,42 eur, s úrokom z omeškania vo výške 69,98 eur, s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.183,55 eur od 06.11.2014 do 25.02.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 14.902,75 eur od 26.02.2015 do zaplataenia, s nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 465,45 eur a zmluvnú pokutu vo výške 1.562,42 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol; výrokom IV. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovaným v 1. a v 2. rade v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

5. Voči rozsudku tohto súdu z 13.02.2018 podali strany sporu (žalobca a žalovaná v 2. rade) odvolanie. Citovaný rozsudok z 13.02.2018 bol na odvolanie žalobcu (čo do výroku III.) aj žalovanej v 2. rade (čo do výroku II., III., IV.) rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/207/2019-477 z 30.11.2020 v napadnutej výrokovej časti čo do ods. III. (zamietnutie žaloby vo zvyškovej časti - o zaplataenie zmluvného úroku 3,6% ročne od 26.02.2015 zo sumy 14.902,75 eur do zaplataenia) a v súvisiacom výroku IV. (o trovách konania) zrušený a vrátený tun. súdu na ďalšie konanie; vo zvyškovej časti (vo vyhovujúcej časti vo veci samej - čo do ods. II.) bol rozsudok tun. súdu potvrdený.

Z uvedeného vyplýva, že rozsudok tun. súdu z 13.02.2018 vo výroku II., ktorým súd žalovaných v 1. rade a v 2. rade zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne

- istinu vo výške 14.902,75 eur
- zmluvný úrok 721,42 eur
- úrok z omeškania vo výške 69,98 eur
- úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.183,55 eur od 06.11.2014 do 25.02.2015
- úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 14.902,75 eur od 26.02.2015 do zaplataenia
- náklady spojené s uplatnením pohľadávky 465,45 eur

- zmluvnú pokutu vo výške 1.562,42 eur tak nadobudol právoplatnosť dňom 30.03.2021 a vykonateľnosť dňom 03.04.2021.

6. Po vrátení veci z odvolacieho súdu s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Trnave z 30.11.2020 tak predmetom tohto konania ostal ešte nárok na zaplatenie zmluvného úroku 3,6% ročne od 26.02.2015 zo sumy 14.902,75 eur do zaplatenia - to je tá časť nároku, ktorý bol výrokom III. prvého rozsudku tun. súdu zo dňa 13.02.2018 zamietnutý a ktorý bol na odvolanie Krajským súdom v Trnave zrušený a vrátený.

7. Odvolací súd skonštatoval, čo sa týka odvolania žalobcu v zamietajúcej časti úroku po zosplatnení (odstúpení od zmluvy), že z rozhodovacej praxe odvolacích súdov vyplýva nesúlad v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení je predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentuje. Z ust. § 497 a § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „NS SR“) zo 16.06.2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020). Uvedenou otázkou i keď v spotrebiteľskej veci sa zaoberal NS SR v rozhodnutí zo 16.6.2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020 (a súčasne možno konštatovať, že i iné senáty odvolacieho súdu sa s predmetným rozhodnutím stotožnili) pričom konštatoval, že v § 502 ods. 1 veta prvá ObZ je uvedené, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia ObZ, Občianskeho zákonníka (ďalej aj len „OZ“), a ani zo zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je pritom inštitúciou slúžiacou ochrane veriteľa. Veriteľ však peňažné prostriedky nemá, ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Následne sa NS SR zaoberal trvaním tejto povinnosti platiť úroky z úveru s prihliadnutím ale na spotrebiteľský charakter veci.

S poukazom na ust. § 389 ods. 1 písm. c/ C.s.p. odvolací súd zrušil rozhodnutie tun. súdu zo dňa 13.02.2018 v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej (ktorým nepriznal veriteľovi zmluvné úroky po zosplatnení, odstúpení od zmluvy) a v časti trov konania (závislý výrok) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom povinnosťou tunajšieho súdu bolo v ďalšom konaní, súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vychádzajúcim z cit. rozhodnutia NS SR zo 16.06.2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020, vykonať dokazovanie za účelom posúdenia nároku žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru (popri úrokoch z omeškania) a vo veci opätovne rozhodnúť (súčasne vysporiadať sa pri riešení tejto otázky i s odlišnosťou charakteru veci v rozhodnutí najvyššieho súdu a v predmetnej veci). Pri trovách konania zväžiť aplikáciu § 257 C.s.p. vzhľadom na námietky žalovanej v 2. rade.

8. Tunajší súd riadiac sa názorom a pokynom odvolacieho súdu vysloveným v zmienenom rozsudku vyzval strany sporu/resp. ich zástupcov, aby sa po oboznámení s obsahom rozsudku odvolacieho súdu písomne vyjadrili k možnosti aplikácie ust. § 257 C.s.p. a aby uviedli, či majú návrhy na doplnenie dokazovania.

Právny zástupca žalobcu v podaní zo dňa 13.07.2021 uviedol, že pre aplikáciu § 257 C.s.p. nie je žiadny dôvod, poukázal na to, že odvolací súd potvrdil odôvodnenosť nároku uplatneného žalobcom, čím bolo potvrdené porušenie zmluvných povinností zo strany oboch žalovaných, a tak tunajší súd v prvom rozsudku správne priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%. Poukázal na viaceré rozhodnutia NS SR i Ústavného súdu SR, zdôraznil, že žalovaní nijakým spôsobom nezdokladovali, že by mali nízku výšku príjmov, odôvodňujúcich aplikáciu ust. zákona o nepriznaní nároku na náhradu trov konania. Skutočnosti uvádzané žalovanou v 2. rade (najmä poukaz na správanie žalobcu v priebehu exekúcie), nemá žiaden vplyv na predmetné konanie a nemôže spôsobiť zánik v tomto konaní žalovanej povinnosti žalovaných, resp. žalovanej v 2. rade. Záverom žalobca zdôraznil, že rozvod manželstva žalovaných, resp. vyporiadanie ich BSM nemá žiaden vplyv na záväzok žalovaných plniť si svoje

povinnosti podľa zmluvy v tu prerokovanej veci, a taktiež nemá vplyv na prípadnú povinnosť uhradiť vzniknuté trovy konania, keďže predmetné konanie muselo byť iniciované z dôvodu porušenia povinností aj žalovanou v 2. rade.

Žalovaný v 1. rade ani žalovaná v 2. rade sa na výzvu súdu k možnosti aplikácie ust. § 257 C.s.p. písomne nevyjadrili, ani neoznámili, či majú návrhy na doplnenie dokazovania.

9. Tunajší súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 24.02.2022, na ktoré sa dostavili riadne a včas predvolaný právny zástupca žalobcu, riadne a včas predvolaná právna zástupkyňa žalovanej v 2. rade, ktorá súdu oznámila, že so žalovanou v 2. rade nie je už približne 5 rokov v žiadnom kontakte. Sporové strany boli riadne poučené v zmysle § 153 a 154 C.s.p. Žalovaný v 1. rade sa na pojednávanie nedostavil, hoci bol riadne a včas predvolaný, svoju neprítomnosť nijak neospravedlnil, o odročenie nepožiadal, súd tak pojednával dňa 24.02.2022 v jeho neprítomnosti, keďže na to boli splnené všetky zákonné podmienky.

Súd sa oboznámil so žalobou s prílohami, ostatnými podaniami strán sporu a predloženými listinami, s rozsudkom odvolacieho súdu i s nadväzujúcim písomným podaním žalobcu, vykonal dokazovanie stranami sporu predloženými listinnými dôkazmi i obsahom pripojených spisov, oboznámiaj (na pojednávaní dňa 24.02.2022) strany sporu v súlade s ust. § 181 ods. 2 C.s.p. s predbežným právnym posúdením veci, zdôrazniaj, že odvolací súd jednoznačne potvrdil, že v danej veci sa nejedná o spotrebiteľský vzťah a posudzovaná zmluva nie je spotrebiteľskou zmluvou, pričom zostávajúcim nárokom uplatneným v tomto konaní je nárok na zaplatenie zmluvného úroku 3,6% ročne zo sumy 14.902,75 eur od 26.02.2015 (t.j. od dátumu prevzatia Odstúpenia plus 30 dní) až do zaplatenia, ktorý nárok bude súd posudzovať v zmysle rozsudku odvolacieho súdu v kontexte s uzn. NS SR sp.zn. 5Cdo/42/2020; súd vec prejednal - v rozsahu ktorá ostala predmetom konania - riadiac sa pritom právnym názorom odvolacieho súdu a cit. uznesením NS SR a zistil tento skutkový a právny stav veci:

10. Z prednesu právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 24.02.2022 vyplynulo, že trvá na prevyšujúcej časti žaloby v celom rozsahu, aj naďalej má za to, že žaloba je dôvodná. V zmysle jeho písomných podaní je zrejmé, že zotrváva na tom, že v danom prípade ide o tzv. absolútny obchod, ide o zmluvu o úvere, na ktorú sa aplikuje režim ObZ, čo znamená, o.i. že aj po odstúpení od zmluvy je žalobca oprávnený žiadať od dlžníkov vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov (dlžnej sumy) a zaplatenie zmluvných úrokov (ako ceny poskytnutých peňazí) z nevrátenej časti úveru a to až do okamihu vrátenia dlžnej sumy. Žalobca má za to, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že je dôvodné od žalovaných v 1. a v 2. rade zmluvný úrok žiadať až do jeho úplného zaplatenia, túto skutočnosť podľa žalobcu uvádza aj samotné uznesenie NS SR. Žalobca sa naďalej domáha celého rozsahu uplatneného nároku a žiada aby súd zaviazal žalovaného v 1. rade a žalovanú v 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť aj dohodnutý zmluvný úrok, rovnako ich zaviazal na úhradu trov konania v plnom rozsahu.

S poukazom na prednesené predbežné právne posúdenie zo strany súdu bol právny zástupcu žalobcu na pojednávaní vyzvaný, aby označil ustanovenie zmluvy, v ktorom si zmluvné strany dojednali (s poukazom na uzn. NS SR) dohodu o povinnosti dlžníka/dlžníkov platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru, k čomu právny zástupca žalobcu uviedol, že v danom prípade v predmetnej zmluve takéto zmluvné dojednanie nie je. Uviedol, že zmluva bola dojednaná na 30 rokov, úver bol pôvodne dojednaný na 600 tisíc SKK (t.j. 19.916,35 eur). Ďalej uviedol, že nevie presne špecifikovať, koľko mali žalovaní v 1. rade a v 2. rade zaplatiť na úroku (ako cene požičaných peňazí) ani to, koľko už na úrokoch zaplatili a teda koľko ešte dlžia, avšak uznesením pri odročení predmetného pojednávania bol právny zástupca žalobcu zaviazaný, aby uvedené písomne špecifikoval.

Na pojednávaní dňa 21.04.2022 predložil súdu listinu - Informácia o stave úveru k 11.12.2014 so stavom vyčísleným k odstúpeniu od úverovej zmluvy zo dňa 22.12.2014.

11. V reakcii na prednes právneho zástupcu žalobcu právna zástupkyňa žalovanej v 2. rade na pojednávaní dňa 25.02.2022 žiadala zostávajúci nárok žalobcu zamietnuť a to i napriek názoru odvolacieho súdu, ktorý sám poukázal na to, že právnická obec nie je jednotná vo výklade k nároku na dojednané zmluvné úroky, i keď tento vzťah medzi žalobcom a žalovanými je kvalifikovaný ako čisto obchodný vzťah. Právna zástupkyňa žalovanej v 2. rade však zotrvala na tom, že predmetný vzťah medzi stranami sporu vykazuje aj charakter spotrebiteľský. Prípadné priznanie zmluvného úroku po zosplatení preto považuje za dvojitý postih dlžníka, pretože žalobca sa môže i tak uspokojiť. Poukázala na to, že žalobca v zmluve zriadil aj zmluvnú pokutu, ktorá mu bola priznaná, a preto je toho názoru, že žalobca nemá právo na tento úrok a už vôbec nie od 26.02.2015 až do úplného zaplatenia, ako to žalobca požaduje, pretože by vzniklo bezdôvodné obohatenie v značnej sume zo strany veriteľa. Čo sa týka

náhrady trov konania navrhla, aby súd žalobcovi nárok na náhradu trov nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa na strane žalovanej v 2. rade, ktorá sa nemohla uspokojiť s masou BSM na základe právoplatného rozhodnutia súdu z roku 2013, kde mala priznanú náhradu cca 21.000,- eur, s tým, že súd prikázal tento úver žalovanému v 1. rade. Právna zástupkyňa žalovanej v 2. rade poukázala na to, že žalovaná v 2. rade sama vychováva tri deti a preto navrhla, aby súd žalovanú v 2. rade nezaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

Na pojednávaní dňa 21.04.2022 zotrvala na návrhu, aby súd zmluvné úroky nepriznal, a to od 08.06.2015 (viď nižšie) v žiadnom prípade, pričom keďže podľa odvolacieho súdu sa jedná nie o spotrebiteľský vzťah, ale o vzťah, ktorý sa posudzuje podľa ObZ, tak v tom prípade poukázala na ustanovenie § 265 ObZ, ktoré hovorí o zásadách poctivého obchodného styku a keďže žalobca túto zásadu porušil, nemožno potom priznať ochranu jeho práva, pretože žalobca zabránil výkonu exekúcie, nesúhlasil s návrhom exekútorky na predaj nehnuteľnosti žalovanej v 2. rade a jej bývalého manžela žalovaného v 1. rade; konanie sa viedlo u súdnej exekútorky JUDr. Y., (Ex XXX/XXXX), z vyjadrenia ktorej vyplýva, že táto požiadala záložného veriteľa (žalobcu), o udelenie súhlasu s predajom nehnuteľnosti, k čomu žalobca súhlas neudelil. Dňa 08.06.2015 bol súdnej exekútorke doručený list - odopretie súhlasu žalobcu s predajom nehnuteľnosti. V čase, keď sa predmetná exekúcia vykonávala, bol žalobca jediným záložným veriteľom, podľa žalovanej v 2. rade žalobca môže za to, že na predmetnom LV pribudli ďalšie exekučné konania a všetky sú vedené voči žalovanému v I. rade a žalobca zapríčinil, že sa nemôže uspokojiť z predaja tejto nehnuteľnosti a navyiac, keby išli do exekučného konania, v konečnom dôsledku by to postihlo najviac práve žalovanú v 2. rade, ktorá riadne pracuje a vychováva maloleté dieťa, je postihnutá trojnásobne - z BSM sa nemôže uspokojiť, bol podaný návrh na exekúciu, táto bola zastavená z dôvodu, pretože žalobca nesúhlasil s výkonom exekúcie predajom nehnuteľnosti. Zotrvala na argumentácii, že žalobca sa v tejto žalobe domáhal zaplata istiny a úrokov napriek tomu, že tento úver bol prikázaný rozsudkom o BSM práve žalovanému v 1. rade. V rozsudku je žalovaná v 2. rade zaviazaná zaplatiť istinu, úroky a zmluvnú pokutu, čo považuje za nehoráznosť. Zotrvala na tom, aby žalovaná v 2. rade nebola zaviazaná k povinnosti nahradit' trovy konania, poukazujúc na jej (údajnú) insolventnosť, keď už v minulosti jej žalovaný v 1. rade neplatil výživné na deti, musela začať exekučné konanie u JUDr. Š. (Ex XXX/XX), následne nemala šancu uspokojiť sa z exekučného konania začatého z titulu vyporiadania BSM (EX XXX/XXXX) a v súčasnosti sa vedie voči nej konanie o žalobe žalobcu, ktoré považuje aj v jeho právoplatnej časti za absolútne nespravodlivé. Poukázala na to, že v čase vyporiadania BSM hodnota nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom záložného práva žalobcu, predstavovala 68.000,- eur, z ktorej hodnoty sa v rámci výkonu exekúcie, keby s tým žalobca bol súhlasil, mohli uspokojiť finančne, a mohla byť uspokojená aj žalovaná v 2. rade. Na podporu svojej argumentácie predložila súdu Upovedomenie o začatí exekúcie Ex XXX/XXXX, časť znaleckého posudku č. 9/2010, ktorý sa v celosti nachádza v pripojenom spise tun. súdu sp.zn. 5C/350/2007, Odstúpenie od zmluvy z 22.12.2014 aj s doručenkou, doklad o vrátení exekučného titulu sp.zn. 5C/350/2007, Oznamenie o ukončení exekúcie Ex XXX/XXXX, Upovedomenie o ukončení exekúcie P. XXX/XXXX a Exekučný príkaz, udelenie súhlasu s predajom nehnuteľnosti zo dňa 12.05.2014, oznámenie exekútorskeho úradu o tom, že žalobca oznámil nesúhlas s predajom nehnuteľnosti - doručené exekútorke 08.06.2015. Navrhla pripojiť spisy tun. súdu sp.zn. 7P/60/2006, 9C/104/2006, 5C/350/2007, exekučné spisy Ex XXX/XX, Ex XXX/XXXX.

12. Vo vyjadrení zo dňa 24.05.2022 (č.l. 594 a nasl.) právny zástupca žalobcu poukázal na to, že Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru bola uzatvorená v súlade so zásadami poctivého obchodného styku, pri jej uzatváraní i s poukazom na jej obsah došlo k hľadaniu rovnováhy medzi záujmami účastníkov tohto vzťahu. Zmluvné úroky boli dojednané riadne, zmluvné strany k nim pristúpili slobodne a vážne, čo potvrdili svojimi podpismi na zmluve, v danom prípade sa nejedná o porušenie zásad poctivého obchodného styku v zmysle § 265 ObZ a tvrdenie žalovanej v 2. rade je ničím nepodložené, vykonštruované, bez uvedenia jediného relevantného dôkazu preukazujúceho opak. K prípadnej aplikácii ust. § 257 C.s.p. žalobca uviedol, že v predmetnom konaní nie je žiaden dôvod na jeho aplikáciu, keďže nejestvujú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalovaná v 2. rade žiadnym adekvátnym spôsobom nezdôvodnila, prečo by súd mal pristúpiť k aplikovaniu cit. ustanovenia, odôvodňuje to len svojou opakujúcou sa argumentáciou. V predmetnom spore bolo poukázané na jej insolventnosť, avšak táto skutočnosť nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Žalobca zopakoval, že žalovaným bola predmetná čiastka úveru riadne poskytnutá, peňažné prostriedky boli prevzaté a použité, žaloba bola podaná dôvodne, podľa žalobcu ako aj záverov odvolacieho súdu ide o tzv. absolútny obchod. Žalobca zdôraznil, že žalovaní nijakým spôsobom nezdokladovali, že by mali nízku výšku príjmov, alebo že by tu boli iné dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie nároku na náhradu trov konania. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 119/2012, v zmysle

ktorého právo na priznanie primeranej a právnymi predpismi ustanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces (...). Súčasne žalobca predložil listinný dôkaz - Históriu pohybov na účte žalovaných, z ktorej vyplýva, že žalovaní mali zaplatiť titulom zmluvného úroku sumu vo výške 12.938,18 eur, celkovo už na zmluvne dohodnutých úrokoch zaplatili 8.282,13 eur. Čo sa týka špecifikácie dlžnej sumy na zmluvne dohodnutých úrokoch, ktoré žalovaní v 1. a v 2. rade ešte dlžia - k tejto skutočnosti žalobca uviedol, že ide o sumu 4.656,05 eur. Záverom vyjadrenia žiadal, aby súd žalobe aj vo zvyšnom rozsahu vyhovel a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

13. Na pojednávaní dňa 23.06.2022 právna zástupkyňa žalovanej v 2. rade zdôraznila, že porušenie zásady poctivého obchodného styku vidí najmä v tom, že žalobca neudelil súhlas s vykonaním exekúcie predajom nehnuteľností, pričom hoci keby súhlasil, mohli sa uspokojiť z výťažku z predaja tejto nehnuteľnosti. V ostatnom poukázala na prednes na predchádzajúcom pojednávaní a zdôraznila, že určite odo dňa neudelenia predmetného súhlasu, t.j. od 08.06.2015 žalobcovi neprináležia zmluvné úroky, ktoré si v tomto konaní voči žalovaným uplatňuje. Je toho názoru, že žalobca sám zapríčinil, že svoju pohľadávku nemohol uspokojiť z výťažku z predaja nehnuteľností, keďže práve v dôsledku neudelenia súhlasu nemohlo dôjsť jej k speňaženiu a k následnému uspokojeniu žalobcu vo vzťahu k nároku uplatnenému v tomto konaní. Tabuľky - História pohybov na účte žalovaných, ktoré žalobca predložil a v zmysle ktorých majú žalovaní na zmluvných úrokoch dlžiť 4.656,05 eur žalovaná v 2. rade neuznáva práve z dôvodu, že konanie žalobcu je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a preto tento nárok žalobcovi nemôže prislúchať. Vo zvyšku sa pridrižovala doterajšej argumentácii čo do predmetu sporu a zároveň aj čo do aplikácie § 257 C.s.p. majúc za to, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd žalobcovi vo vzťahu k žalovanej v 2. rade výnimočne nemal priznať nárok na náhradu trov konania.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 23.06.2022 uviedol, že ust. § 265 ObZ hovorí, že výkon práva ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu, a v tomto smere má žalobca za to, že medzi žalobcom a žalovanými nedošlo, resp. zo strany žalobcu nedošlo k nedodržaniu zásady poctivého obchodného styku a to tým spôsobom ako tvrdia žalovaní a má za to, že uzatvorená zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru so žalovanými bola uzatvorená vážne, slobodne, s jasne vymedzenými náležitosťami zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru, tvrdenia ohľadom nepoctivého obchodného styku zo strany žalobcu tvrdené žalovanými považuje žalobca za účelové a nepreukázané. Naopak, žalobca riadne preukázal skutočnosť, že žalovaným bola poskytnutá podpora v plnej výške a títo svojou nedisciplinovanosťou zapríčinili, že žalobca odstúpil od zmluvy, následne podanou žalobou na tunajšom súde sa domáha zaplataenia žalovanej sumy. Čo sa týka zabránenia výkonu exekúcie ohľadne predaja nehnuteľnosti žalobca má za to, že táto skutočnosť nie je pravdivá. Síce žalobca nesúhlasil s predajom nehnuteľností, avšak bolo to žalobcovo právo a nie povinnosť súhlasiť s predajom nehnuteľnosti. Ohľadom ostatných tvrdení žalovanej v 2. rade sa žalobca pridrižoval doterajších písomných vyjadrení a žiadal, aby súd žalobe vyhovel a to i s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, ktorý mal za to, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanými bola zmluvou uzatvorenou v intenciách ObZ, žalobca v rámci celého konania podanou žalobou ako aj vyjadreniami preukázal, že jeho nárok je dôvodný, preukázal, že žalovaní porušili svoje povinnosti a preto je plne dôvodné, že sa domáha zaplataenia žalovanej sumy.

14. Podľa ust. § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

15. Podľa ust. § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

16. Podľa čl. 8 C.s.p. strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

17. Podľa § 151 ods. 1 a 2 C.s.p. skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. (1) Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. (2)

18. Podľa ust. § 265 ObZ výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

19. Podľa ust. § 497 ObZ zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

20. Podľa ust. § 502 ods. 1 ObZ od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

21. Podľa ust. § 506 ObZ ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

22. Podľa ust. § 365 ObZ v znení účinnom v čase omeškania dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom. Dlžník však nie je v omeškaní, pokiaľ nemôže plniť svoj záväzok v dôsledku omeškania veriteľa.

23. Podľa ust. § 369 ods. 1 ObZ ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, je povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Ak úroky z omeškania neboli dohodnuté, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva. Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

24. Podľa ust. § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

25. Podľa ust. § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (platného a účinného do 01.02.2013), výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

26. Aplikáciou citovaných ustanovení právnych predpisov na zistený skutkový stav dospel súd k záveru, že žalobe žalobcu (v zostávajúcom rozsahu), je dôvodné v prevažnej miere vyhovieť a to z nasledovných dôvodov:

27. Z obsahu rozsudku odvolacieho súdu v tejto veci i s poukazom na uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.06.2020 vyplýva, že kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení je predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentuje. Z vyššie citovaných ust. ObZ (§ 497; § 502 ods. 1) vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. NS SR v cit. rozhodnutí skonštatoval, že v ust. § 502 ods. 1 /veta prvá/ ObZ je uvedené, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia ObZ, OZ a ani zo zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu veriteľom (ako je tomu i v tomto prípade), je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože

dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania.

S poukazom na vyššie uvedené závery najvyššieho súdu možno zhrnúť, že v zmysle ust. § 502 ods. 1 ObZ /veta prvá/ je dané len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov a že zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva zákaz dohody zmluvných strán zmluvy o úvere o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného zaplatenia. V iných ako spotrebiteľských vzťahoch (ako je tomu nepochybne i v tu prerokovanej veci) nie je v tomto smere zmluvná voľnosť nijak obmedzená, teda zmluvné strany sa takto v rámci obsahu zmluvy môžu dohodnúť. Ak teda dlžník porušil povinnosť splácať úver a došlo k zosplatneniu, neexistuje rozumný dôvod, prečo by nemal platiť úroky z úveru a to vo výške na akej sa z veriteľom dohodol. Pri zosplatnení teda záväzok dlžníka v zmysle povinnosti platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru.

Bolo preto potrebné zamerať dokazovanie na to, či predmetná zmluva, od ktorej žalobca svoj nárok uplatnený v tomto konaní (v jeho zostávajúcej časti) odvíja, obsahuje zmluvné dojednanie, v zmysle ktorého by mali žalovaní v 1. a v 2. rade povinnosť platiť úroky ako cenu peňazí až do úplného splatenia celého úveru. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že takéhoto zmluvného dojednania v predmetnej zmluve niet. Nie je teda možné v zostávajúcej časti žalobe vyhovieť v celom rozsahu ako to žiada žalobca a priznať žalobcovi ním uplatnený nárok na zaplatenie zmluvného úroku 3,6% ročne zo sumy 14.902,75 eur (suma zosplatnenej dlžnej istiny) od 26.02.2015 (t.j. od dátumu prevzatia odstúpenia plus 30 dní) až do zaplatenia. Žalobca tak s poukazom na vyššie uvedené (keďže dohoda zmluvných strán zmluvy o úvere o povinnosti dlžníkov platiť úroky z úveru až do úplného zaplatenia preukázaná nebola) má nárok na úrok z istiny len vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžníci (žalovaný v 1. rade a žalovaná v 2. rade) zaplatili ako cenu peňazí, t.j. do doby, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru (keďže úroky majú zmluvný základ).

Vykonaným dokazovaním má súd za preukázané, že strany sporu uzatvorili Zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru, táto bola uzatvorená na 30 rokov. Úver bol pôvodne dojednaný na 600.000,- SKK, t.j. 19.916,35 eur. Zmluva bola uzatvorená platne, obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, je určitá a zrozumiteľná. Zmluva nepodlieha režimu spotrebiteľského práva, táto skutočnosť vyplýva i z rozsudku odvolacieho súdu v tejto veci, ktorý o.i. poukázal i na rozhodovaciu prax NS SR v obdobných veciach čo do ustálenia režimu, pod ktorý uvedená zmluva spadá. Odvolací súd sa vysporiadal i s opakovanou (nedôvodnou) námietkou žalovanej v 2. rade ohľadom vyporiadania BSM, keď uviedol, že vyporiadanie BSM medzi žalovaným v 1. rade a žalovanou v 2. rade rozhodnutím súdu nemá vplyv na trvanie záväzku žalovanej v 2. rade vo vzťahu k žalobcovi (bližšie pozri ods. 12 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 10Co/207/2019-477 z 30.11.2020).

Z vykonaného dokazovania teda vyplynulo, že žalovaným bol na základe platnej zmluvy riadne poskytnutý úver vo výške 19.916,36 eur s úrokom 3,6% ročne po dobu 30 rokov a tiež, že počas trvania zmluvného úverového vzťahu mali žalovaní v 1. a v 2. rade žalobcovi titulom úroku zaplatiť sumu 12.938,18 eur. Z predloženej História pohybov na účte okrem uvedeného taktiež vyplýva aj to, že doposiaľ titulom úroku žalobcovi zaplatili sumu 8.282,13 eur. Na úroku teda dlžia žalobcovi ešte sumu 4.656,05 eur. Z tohto dôvodu súd vo výroku I. tohto rozsudku zaviazal žalovaných v 1. a v 2. rade k zaplateniu spoločne a nerozdielne zmluvného úroku vo výške 3,6% ročne zo sumy 14.902,75 eur od 26.02.2015 až do zaplatenia, najviac však do sumy 4.656,05 eur (čo je suma, ktorú ešte žalobcovi vzhľadom na vyššie uvedené titulom zmluvného úroku žalovaní dlžia), v prevyšujúcej časti nad sumu 4.656,05 eur súd uvedený nárok žalobcovi nepriznal.

28. K námietke žalovanej v 2. rade ohľadom výkonu práva žalobcu v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku súd uvádza, že túto považuje za nedôvodnú. Vykonaným dokazovaním súd nezhliadol v konaní žalobcu, resp. pri výkone jeho práv žiadne také konanie, ktoré by napĺňalo atribúty výkonu práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, resp. ktoré by bolo množné poradiť pod výkon práva v rozpore s touto zásadou.

Treba skonštatovať, že žiadna právna norma nevymedzuje pojem zásady poctivého obchodného styku a nepokúša sa ich definovať ani doktrína. Pôjde o viaceré rôzne prípady, keď sa výkon práva dostane do rozporu so zásadami poctivého obchodného styku a ktoré treba posúdiť veľmi individuálne a komplexne. Vo všeobecnosti ide o poctivé, slušné a profesionálne správanie strán vo vzájomných vzťahoch, ale aj vo vzťahoch s inými subjektmi.

Právna zástupkyňa žalovanej v 2. rade v tejto súvislosti poukázala v priebehu konania na to, že došlo k nedodržaniu zásady poctivého obchodného styku zo strany žalobcu a to tým spôsobom, že túto porušil, a preto nemožno priznať ochranu jeho práva s odvolaním sa na zmluvne dohodnuté úroky, argumentujúc

najmä tým, že žalobca sám zabránil výkonu exekúcie predajom nehnuteľností a to tým, že k nemu neudelil súhlas (čo vyplýva z listín predložených žalovanou v 2. rade ako aj z pripojených exekútorských spisov).

Zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru medzi stranami sporu bola uzatvorená slobodne, vážne, nebolo v konaní nijakým spôsobom preukázané, ale ani tvrdené, že by pri uzatváraní zmluvy došlo k zneužívaniu práva, pri jej uzatváraní nedošlo ani k porušeniu rovnováhy účastníkov zmluvného vzťahu prostredníctvom zmluvných dojednaní. Zmluva bola uzatvorená platne, ustanovenie o úroku ako o odplate za poskytnutie peňazí nevynímajúc. Konanie žalobcu tak nemožno hodnotiť bez ďalšieho ako výkon práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Pokiaľ žalovaná v 2. rade poukazuje na odopretie súhlasu žalobcom na výkon exekúcie predajom nehnuteľnosti, tu súd poukazuje na tú skutočnosť, že sa jedná o právo žalobcu v rámci exekučného konania, nie o jeho povinnosť. Žalovaní však svojim neplnením si zmluvných povinností, ako to bolo vykonaným dokazovaním už pri vyhlásení prvého rozsudku tun. súdu v tejto veci preukázané, porušili ustanovenia Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru, žalobca sa preto obrátil na súd, ktorý jeho žalobe v prevažnej miere vyhovel, čo potvrdil vo vyhovujúcej časti rozsudku i odvolací súd. V ďalšej fáze konania bolo potrebné sa vyporiadať so žalobcom uplatneným zvyškom nároku - nárok na zaplatenie spoločne a nerozdielne zmluvného úroku vo výške 3,6% ročne zo sumy 14.902,75 eur od 26.02.2015 až do zaplatenia. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu súd vyložil, prečo predmetný nárok sčasti priznal a tiež prečo ho nepriznal „až do zaplatenia“ ale najviac do sumy 4.656,05 eur (viď vyššie). S poukazom na nepôvodnosť námietok žalovanej v 2. rade ohľadom porušenia zásad poctivého obchodného styku žalobcom, ktorá argumentácia bola jediná vo vzhladu k dôvodom, pre ktoré by súd nemal žalobcom uplatnený nárok na úrok z úveru priznať, súd uzatvára, že zaviazal žalovaných v 1. a v 2. rade k zaplateniu spoločne a nerozdielne zmluvného úroku vo výške 3,6% ročne zo sumy 14.902,75 eur (priznaná právoplatne už prvým rozhodnutím tun. súdu) a to od 26.02.2015 - tu súd vychádzal z nároku uplatneného žalobcom a z jeho argumentácie, nakoľko žalovaný v 1. rade tento počiatok (dátum) nerozporoval vôbec a žalovaná len vo vzťahu k ňou namietanému porušeniu zásady poctivého obchodného styku, ktorú argumentáciu súd považoval za nedôvodnú, a preto zaviazal žalovaných k povinnosti zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne ním uplatnený úrok 3,6% ročne zo sumy 14.902,75 eur od 26.02.2015 až do zaplatenia, avšak najviac do sumy 4.656,05 eur.

29. Záverom súd považuje za potrebné dodať, že je nepochybné, že žalovaní v 1. a v 2. rade porušili svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce im zo Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru a že nárok, ktorý ostal predmetom tohto sporu čo do základu je dôvodný, predmetom dokazovania však ostalo, či tento nárok je dôvodný až do úplného zaplatenia úveru (pokiaľ by takáto dohoda zmluvných strán jestvovala - pričom bolo preukázané, že nejestvovala), resp. do doby, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru. S poukazom na vyššie uvedené podľa názoru súdu bola žaloba podaná dôvodne, nie je teda možné hovoriť o výkone práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

Na druhej strane však strana, ktorá je v dôsledku porušenia svojej zmluvnej povinnosti zaviazaná k určitej zo zmluvy vyplývajúcej povinnosti, nemôže sa bez ďalšieho usilovať tejto povinnosti zbaviť s poukazom na to, že by išlo o výkon práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. V takýchto prípadoch by toto ustanovenie ObZ spravidla nebolo prostriedkom právnej ochrany, ale stalo by sa prostriedkom, ktorý by výrazne narušil právnu istotu účastníkov obchodných záväzkových vzťahov. Napokon samotné riadne a včasné plnenie záväzkov je jednou zo základných zásad poctivého obchodného styku. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd o zvyšku nároku žalobcu rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

30. Podľa § 251 C.s.p. trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

31. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

33. Podľa § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie

po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

34. Ďalej bolo tunajšiemu súdu zo strany odvolacieho súdu uložené pri trovách konania zväziť aplikáciu § 257 C.s.p. vzhľadom na námietky žalovanej v 2. rade. Súd preto zvažoval aplikáciu § 257 C.s.p. vzhľadom na námietky žalovanej v 2. rade a s poukazom na ods. 21 odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu. Písomne boli strany sporu vyzvané vyjadriť sa k možnosti aplikácie uvedeného ustanovenia. Na výzvu súdu reagoval len žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu (viď vyššie).

35. Náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania teda spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 C.s.p.). Aplikácia ust. § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú splnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť aj v rozhodnutí náležite odôvodnený.

36. Citované ust. § 257 C.s.p. tak predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a od zásady zodpovednosti za zavinenie. Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojim zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Ustanovenie § 257 C.s.p. je formulované podstatne všeobecnejšie než bolo ust. § 150 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. a vytvára väčší priestor na voľnú úvahu súdu. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, z ktorého dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 C.s.p. vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: 1/ dôvody hodné osobitného zreteľa, 2/ výnimočné okolnosti. Tieto podmienky síce zákon výslovne nešpecifikuje, no ust. § 257 C.s.p. nemožno považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd o.i. prihliada na pomery strán sporu a všimá si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní. Pokiaľ ide o postup strán sporu v konaní, tu súd prihliada na to, ako si strany plnili svoje procesné povinnosti; súd by mal napríklad prihliadnuť na to, či strana uviedla skutočnosti a dôkazy už pri prvom úkone, ktorý jej patril, s výnimkou tých, ktoré uplatniť nemohla /str. 942, Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 1540 s./.

37. S poukazom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že nie je dôvodné v danom prípade aplikovať ust. § 257 C.s.p. tak, ako to v rámci odvolania i následne v rámci prednesov na pojednávaní žiadala právna zástupkyňa žalovanej v 2. rade. Oboznámia sa s argumentáciou žalovanej v 2. rade v ňou podanom odvolaní i s argumentáciou strán sporu k otázke možnosti aplikovania ust. § 257 C.s.p. v následných písomných podaniach (žalobcu) i prednesoch právnych zástupcov (žalobcu a žalovanej v 2. rade) na pojednávaní súd dospel k záveru, že v danom prípade, neboli splnené už vyššie uvádzané podmienky pre navrhovanú aplikáciu ust. § 257 C.s.p., pretože pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania je potrebné vzhliadnuť kumulatívne obe už spomenuté podmienky, pričom podľa názoru súdu tieto splnené neboli. Ani argumentácia žalovanej v 2. rade v odvolaní voči prvšiemu rozsudku tun. súdu a v následných prednesoch jej právnej zástupkyne na pojednávaní ako ani vykonaním ňou navrhnutých dôkazov - oboznámením ňou predložených listín (viď vyššie) a pripojených spisov nezakladá dôvody pre postup súdu podľa ust. § 257 C.s.p. Dôvody, ktoré žalovaná v 2. rade uvádza za dôvody hodné osobitného zreteľa nemožno za také považovať, nakoľko žalovaná v 2. rade predstreté dôvody spočívajú v ňou prezentovaných okolnostiach týkajúcich sa primárne jej osoby - či už nemajetnosť, samoživiteľstvo, starostlivosť o deti, dokonca o maloleté dieťa. Ďalej ako dôvody hodné osobitného zreteľa žalovaná v 2. rade uvádzala, že sa nemohla uspokojiť z masy BSM na základe právoplatného

rozhodnutia súdu z roku 2013, kde mala priznanú náhradu cca 21.000,- eur, s tým, že súd prikázal tento úver žalovanému v 1. rade a tiež poukázala na to, že sama vychováva tri deti. Opakovane poukazovala na svoju (údajnú) insolventnosť, keď už v minulosti jej žalovaný v 1. rade neplatil výživné na deti a musela začať exekučné konanie (Ex XXX/XX), následne sa nemohla uspokojiť z exekučného konania začatého z titulu vyporiadania BSM (Ex XXX/XX), tiež poukázala na to, že v súčasnosti sa voči nej vedie konanie o žalobe žalobcu, ktoré považuje aj v jeho už právoplatnej časti za absolútne nespravodlivé.

Súd však uzatvára, že žaloba bola podaná dôvodne a to pre preukázané porušenie povinností žalovaných, opakovaná argumentácia ohľadom vyporiadania BSM medzi žalovanými ako bývalými manželmi je nedôvodná, nakoľko uvedené nemá na trvanie ich záväzku voči žalobcovi žiaden vplyv, taktiež nemá vplyv ani na (prípadnú) povinnosť žalovaných uhradiť vzniknuté trovy konania, keďže predmetné konanie bolo iniciované z dôvodu porušenia povinností žalovanými a teda aj žalovanou v 2. rade. Skutočnosti uvádzané žalovanou v 2. rade, najmä poukaz na správanie žalobcu v priebehu exekúcie, nemá žiaden vplyv na predmetné konanie a nemôže spôsobiť zánik v tomto konaní žalovanej povinnosti. V konaní žalobcu súd nevzhladol porušenie zásad poctivého obchodného styku a najmä v predmetnom konaní sa nejedná o spotrebiteľskú vec, ale o obchodný vzťah, ktorý spadá pod sporový režim podľa C.s.p. a preto strany sporu sú povinné na preukázanie svojich tvrdení (aj ohľadom dôvodov pre aplikáciu ust. § 257 C.s.p.) označiť a predložiť relevantné dôkazy, v tomto smere ich aktivitu súd suplovať nesmie. Žalovaná v 2. rade svoje tvrdené nepriaznivé pomery, samoživiteľstvo, či insolventnosť ku dňu vyhlásenia rozsudku nijak nepreukázala, uvedené nebolo preukázané ani vykonaným dokazovaním, deti pochádzajúce zo vzťahu so žalovaným v 1. rade, pre neplatenie výživného na ktoré bolo voči nemu vedené exekučné konanie, sú už plnoleté, nebolo preukázané, že by neboli schopné samé sa živiť. Námietky žalovanej v 2. rade smerujúce k aplikácii ust. § 257 C.s.p. tak boli nedôvodné, argumentácia ohľadom jej osobných pomerov nebola ničím podložená a jej tvrdenia neboli nijak preukázané.

Z vyššie uvedeného teda možno zhrnúť, že žaloba bola voči žalovaným v 1. rade a 2. rade podaná dôvodne. Žalobca bol v konaní plne úspešný, jeho postoj v konaní bol adekvátny a v súlade s procesným predpisom. S poukazom na vyššie uvedené je súd toho názoru, že argumenty žalovanej v 2. rade nie je možné subsumovať pod dôvody hodné osobitného zreteľa a súčasne výnimočné okolnosti tak, ako ich má na mysli ust. § 257 C.s.p., ale je tu dôvod na aplikovanie ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnej strane sporu (žalobcovi) priznať plný nárok na náhradu trov konania, keď súd súčasne nevzhladol kumulatívne splnenie zákonných predpokladov v podobe výnimočných okolností ani dôvodov hodných osobitného zreteľa. Použitie ust. § 257 C.s.p. vždy negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak právo na náhradu trov konania mala, preto musí mať aplikácia tohto ustanovenia C.s.p. vždy výnimočný charakter.

38. Tunajší súd teda nedospel k záveru, že by sa v danej veci jednalo o dôvody hodné osobitného zreteľa a súčasne výnimočné okolnosti, preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nepostupoval podľa žalovanou v 2. rade navrhovaného ust. § 257 C.s.p., ale aplikoval ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom prípade bol žalobca v konaní úspešný v celom rozsahu (v časti istiny rozhodujúcej pre určenie pomeru úspechu), preto mu súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí samostatným uznesením ktoré vydá súdny úradník.

39. Záverom súd dodáva, že v odôvodnení svojho rozhodnutia súd nemusí dať absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania (stranami sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (ako to vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo 158/2010 zo dňa 30. 11. 2011). Dôkazy, ktoré súd považoval za potrebné, v tomto písomnom vyhotovení rozsudku vyhodnotil. Pokiaľ sa súd nevysporiadal s niektorou námietkou strany sporu, túto považoval za právne irelevantnú pre rozhodnutie vo veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Dunajská Streda (§ 355 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné súdne rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).